

חמש עשרה נשים פרק ראשון יבמות ה.

מסורת הש"ס

(א) מיר מא. ע"ש ודף קפ.
(ב) שם נח, ג) [למן קיד:
קדושין כא: לה: לו.
סנהדרין נא. מכות כ.
תמורה ד:]. (ד) מיר מא.
ע"ש נח, (ה) גירסת רש"י
מיר מאורע, (ו) [ויקרא יח],
(ז) בס"ל ל"ג [וער רש"ש],
(ח) [במדבר ו], (ט) [ז"ל
לדפסר במדבר ד"ה כ"ו],
(י) לפנינו איזא ד' ויחנן.

גליון הש"ס

גמ' שכן ישנו בשאלה.
ע' טורי אכן ר"ה דף כח
ע"ב ד"ה עובר:
תוס' ד"ה ואבתי
אצטריך וכו' ואר"י דלא
דמי. ע' מכות דף טו ע"א
תד"ה אם כהן:

הגהות הב"ח

(ח) תום ד"ה דלפילו וכו'
האמר על ידי מנו:
ומאן ר"ה לרצון וכו' ומאן
יניחוהו דפליגי עליה
וכו' לרר נתמן לטעמיה
דמחייב: (א) ד"ה ואכמי
וכו' עיקר פירכא סמך על
(ב) [ותרן] וכו' מדיקין:
(ג) ד"ה קמי זרי מר להלך
השזה שבהן שבין יש בהן
איסור גילוח: (ד) בא"ד
במה הו' אמר רב וכו' פי'
דליכא כלל וטמינא ומפרש
נמחק:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] תום' ד"ה ואלכו וכו'
 ונשם שאין שם
 נכלל יצא וגם הארצין
 יקראו כן ע"ש ר' קמא
 ש' שמור' דאמי אלתנא
 ע"כ"ה דממר אסוריה
 דהוא מחללה דהנה
 ונחלל אלא וכן ע"כ דאמי
 שם נכלל כון דממר
 דאמי אלא מן כללוא הנה
 נכלל אלא מן הארצין
 ליתכא אלא ל"ת דמי
 אסוריה אלא לית דמי
 ע"כ דהנה אפי' ל"ת הנה
 נכלל אלא שאר לארץ שאין
 שוין בכל כנון דאמי ויכילא
 מן דלא אמר אסוריה אלא
 דממר אסוריה אלא
 דמי עשה ולי"ת שאין
 שוה בכל ע"כ ע"ש
 רש"י:

תוספות ישנים

[illegible]

סינה לסנה דבי רבי ישמעאל. דא״תור ליה זמר ופשמ׳ם אלף
לרבינן דל״ת להו כל בגדים זמר ופשמ׳ם והא זמר ופשמ׳ם לא מיי״ת
מנא להו דל״ת עשה ודווח לא תשׁה: **ראשׁו מה פ״ל.** זמזמורע
דכתיב יגאל את כל שׁערי היר ראשׁו בכלל למה לי דכתיב ראשׁו:
וקסבר האי תנא. דא״טור״ך ליה

וּקְסָבֵר הָאֵי סֵנָא. דְּאִינְטֵרִיךְ לִיה

ראשו לדחות לאו דלא תקיפו דהקפא
וכל הראש שנה הקפה ולא אמרינן
שפאת כתב רחמנא הלכך חי לאו דרבי
קרא ה"א לא ליקוף. אלמא אשמעינן
וקרא דלמי דעשה ודחי לא תעשה
ומהבא פוקא. הלכך אינטינרין עליה
למיסר ערוה לייבום דלא תימא אמי
עשה דייבום ודחי לאו דלחות אשה:
שחין שזה ככל דנשים אינן צללו
דהקפה כפ"ק דקידושין (דף לה:).
תאמר צללו דלחות אשה שכנס שהוא
מזהר עליה כך היא מזהרת עליו
לדמתיב הכפשות העושות (ויקרא יח)
שניהם צמשיע: ופאה וקנס.

בזהנים כתיב: תלמוד לומר וקנו.
ודחי לא תעשה ו' ואע"ג דה"ל נמי
ללא שאין שוה בכל יליפין מיניה דכל
ללא תעשה נמי דחי דלס אינו ענין
לללא שאין שוה בכל דלמי עשה ודחי
דלמי דהא נפקא לן מראשו תנהו ענין
ואכתי אינטיך. לגופיה
ללאשמועין ללאו דפאת וקן כהנים
ומדחי דלא נפקא לן מראשו ואע"ג
דלחין שוה בכל הוא דקד"א שאני לאו
בזהנים דחמיי שריצה בהן הכתוב
מאות רבות אחתי לאו השוה בכל
מגלו דדחי: ראשו מה פ"ק בראש

דמאָרע נמי קאָ: "מ"ל ראשון. אלמא
ללאו שאניו שיה בכל הוא אם אינו ע
נפקא לן מוקנו דלידך תנא תנאו עני
עשה ולא תעשה איכא תער לא יעבור על
שכן ישנו בשאלה. לשאול לחכם ויתיר

לא כן יליף מוקנו לדיחי לא תעשה ועשה וי"ל דסוגיא דגזיר סבא כהן בין ישראל אע"ג דראשו לא משמע בין גזיר ובין שאינו גזיר מוקנו דדחי לא תעשה ועשה מו לא אינטריך ראשו ללוא שאין שום סוגיא דשמעתין סברה דוקו לא הוה מוקמינן כזהנים אי לאו דכח ועשה ולא מצי למילף מראשו מידי אי"נ סוגיא דהכא סברה דאינטו גזירים (גזיר 12) סוברת דמסבירא ידעינן דשמה הקפה: זקנו מה ת בקוטה צפ" הוה מצדי (דף 104) מה הפרט מפורש מקום לומר וואכתי איצטריך סד"א שנהי בהנים בו. הוה מצי למימר לאו גרידא ומהכא לא מצי למילף בעלמא לדיחי עשה

[illegible]

של פשטים נמי פוטר האמר על ⁽⁶⁾ מו דמיו דלצן של אמר פוטר
בפשטים לצן של פשטים נמי פוטר בצמר ודוקא במקום חכלת אבל
במקום שאין חכלת אסור כיון ⁽⁷⁾ דלא כשר במינו דהא בזמנחות (דף
מ.) אסר סדין צנייית משום קלא אילין ופריך ולא יהא אלא לצן

ומשני משום דאפשר במינן כדרי'ל:
לרבנן מנא דהו. המ"ל דלא
סבירי כר' יהודה ולא
צעי שיהא מוכח או מופנה אלא ינחא
ליה לשנויי אפילו אי סבירי כר' יהודה
ואי' ומאן (ג) יניהו דפלגי עליה
דתנא דרבנן דבי ישמעאל ר' שמעון
בן אלעזר והא רשב"א ואידך תנא
דבי רבי ישמעאל דצב' במה מדליקין
(שבת סו.) מודו דבלא ריבוי הוו סתם
בגדים למר ופשתים ואר"י דהיינו
היהו בריתא דפ' התכלת (מנחות לט):
דאמר רב נחמן התם השיראין פטורה
מן הציית אימיה רבא לרב נחמן
השיראין והכלך והסריקין כולן חייבין
בציית ומשני מדרבנן אבל רבא
דפריך התם לרב נחמן לטעמא
דמחייב מדאורייתא וסביר ליה כי
היהו בריתא ולית ליה שנוייה דרב
נחמן דמשני התם מדרבנן:

מה ללא דהקפה שכן אינו שוה בכ"ל. צ"ל שני גזירין (גזיר נח).

מפרש דהאי תנא דמוקי ראשו לגזיר סבר דהקפת כל הולש לא שמה הקפה ולהכי לא מצי לאוקמי כשאינו גזיר ודך תנא דמוקי ראשו ללא גזירא סבר דשמה הקפה ואיצטית אימא דלכולי עלמא שמה הקפה ומנא מוסיף ל' לגזיר דהוי לא מעשה

ועשה משום דללוא גרידא לא אינטרריך לאשמעינן דדחי דמגדיליס נפקא והאי תנא דמוקי לה לראשו גרידא סבר דמגדיליס לא ילפינן משום דאינטרריך לכדבבא לאשמעינן דזמר ופשמיס פוטרים בשאר מינים ולא לדחות לאו דכלאים קאתי ומראשו מסייע להאי תנא דעשה דחי לא מעשה בעלמא וקשה היכי יליף מראשו דאיכא למיפרך כדפרינן הכא שכן לאו שאין שום בכל וע"כ פירכא גמורה היא דאם דאפילו לא כתיב ראשו הוה מוקמינן זקנו בכהן דזקנו משמע בין שום דקרא איירי בפתחם בני אדם שאינן נזירים ולהכי כיון דכתיב כל ואם אינו ענין ללוא שאין אדם בכל תנאו לענין ששזה בכל אל ראשו ואינטרריך ראשו לגלויי אוקנו בכהנים ודחי לא מעשה דשני ראשו ואינטרריך דהפתח בן הראש שמה בהמה אל הכהן דשני

[illegible]

יִסְכְּרוּ דִּדְרָשֵׁינָם סְמוּכִין אֶף הֵיכָל דָּלָא מוֹכַח וְלֹא מוֹפְנָה. וְי"ל דְּקָא צִנִּי הֵכָל לִי יְהוּדָא תוֹרָה אֲלֵא הֵיכָל דְּמוֹכָח אִו מוֹפְנָה אִי ס"ל כְּרֻבָּנָא מִנָּה לִיָּה וְיִמְחָא שְׂפִיר: מַה לְּלִאֵו דְּהֵא

עין משפט
נר מצוה

זו א מיי פיי"ב מהל' עבודת כוכבים הל' א ומג לאוין כא טוש"ע י"ד סי' קפא סעיף ב: ז ב מיי פ"ו מהל' יבוס

תורה אור השלם

וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁעִיבִי
וַיִּלְחַץ אֶת כָּל שְׁעָרֵי אֶת
יִשְׂרָאֵל וְאֶת זָקְנָו וְאֶת גְּבוֹת
יְמִינֵיו וְאֶת כָּל שְׁעָרֵי
וַיִּלְחַץ וְכִבֵּס אֶת בְּגָדָיו
וַיִּדְחַץ אֶת בִּשְׂרוֹ בְּמַיִם
שָׁמָּה: וַיִּקְרָא יֵד
לֹא תִקְפוּ רֹאשׁ
וְאִשְׁכֶּם וְלֹא תִשְׁחִית אֶת
אֶת זָקְנָךְ:
וַיִּקְרָא יֵד כֹּז
לֹא יִקְרָחוּ קְרָחָה
וְרֹאשֶׁם וּפְאֵת זָקְנָם לֹא
וַיִּלְחָצוּ וַיִּבְכְּשָׁרִם לֹא
שָׂרְטוּ שְׂרָטָה:

ויקרא כה ה
כל ימי נדר נזרו תער
לא יעבר על ראשו עד
ולאת הקימם אשר יזיר
ויקדש יהיה גדל פרע
שער ראשו:

מוסף רש"י

קנו מה תלמוד לומר.
 קנו מצורע והלא שני
 קנו בכלל כל שני
 קנו (ד"ר נח). תלמוד
 קדמיה קנו. קדמיה
 מצורע ולקח את כל שני
 מ ראש ואת זקנו, וקא
 משע ולא תעשה דכין,
 ושי ופחת וקנס אל יתלה,
 קדמיה (שם).
 אביא
 אביא.
 קדמיה
 מצורע וקח את כל שני
 קנו (ד"ר נח).
 אשמו מה ת"ל. והלא
 שני שניו וכלל
 עיניו, וזה, אלא שני
 נאמר גבי מיר חגר לא
 מצור על ראשו, יכול אפילו
 שני ומזערק, וכל
 שני חגר על ראשו (שם)
 ששטורע מצרעו שני מיר
 מצורע (שם).

תוספות ישנים (המשך)

[illegible]

לא דרש סמוכין במשנה
שאינו שוה בכל הנשים

אולי י"ל דלמר ופסחים לא ארץ לנכלאים דמועשו להם ציית יליפין מנייה דנכלאים בציית שרי ור' איצטריך וכו'. (ב) י"ל לעולם סמוכין לנכלאים אחא. (ג) נראה דל"ל סדפסעין ליה און לעיל דהדר ביה מהא דאמר משקרא. (ד) אולי י"ל ומהא משמע דלא למש"י הר"ף ו"ל שוכיו אלס לעשות ציית מפסחים דהא סאמר הא סו'.